

Sygn. akt VW 380/14

WYROK
WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Grzędziński

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Zawrzykraj

z udziałem oskarżyciela publicznego A. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 maja 2014 r. sprawy

B. T., s. H. i H., ur. (...) w W.

oskarżonego o to że:

1) w okresie od 25.02.2010 do 25.02.2011 jako prezes zarządu spółki (...) w W. ul. (...) lok. 1 uporczywie nie wpłacał za w/w spółkę w terminie, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy podatku od towarów i usług za okres: od stycznia 2010 roku do stycznia 2011 roku w łącznej kwocie 18.372,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks;

2) W okresie od 26.03.2011 do 26.09.2013 jako prezes zarządu spółki (...) w W. ul. (...) lok. 1 uporczywie nie wpłacał za w/w spółkę w terminie, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy podatku od towarów i usług za okres: od lutego 2011 roku do sierpnia 2013 roku w łącznej kwocie 20.442,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

orzeka

I. Oskarżonego B. T. w ramach zarzucanych mu czynów uznaje za winnego tego, że w okresie od 25.02.2010 do 26.09.2014 jako prezes zarządu (...)” z/s w W. ul. (...) lok. 1, uporczywie nie wpłacał za w/w spółkę w terminie, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług za okres od stycznia 2010 roku do sierpnia 2013 roku w łącznej kwocie 38.814 zł, tj. popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 4.000 (czterech tysięcy) złotych.

II. Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. D. kwotę 360 (trzystu sześćdziesięciu) złotych powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego.

III. Zwalnia oskarżonego od opłaty, koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 380/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. T. jest współdziałowcem oraz prezesem jednoosobowego zarządu „(...)” z siedzibą w W. przy ul. (...) lok. 1. Jest on jedyną osobą uprawnioną do reprezentacji spółki. Przedmiotem działalności spółki jest m. in. produkcja (...) i (...) oraz działalność usługowa związana z przetwórstwem i konserwowaniem (...). W związku z prowadzoną działalnością oraz z uwagi na wykonywanie czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług „(...)” z siedzibą w W. podlegała obowiązkowi podatkowemu wynikającemu z ustawy o podatku od towarów i usług. Mimo to, w okresie od dnia 25 lutego 2010 roku do dnia 26 września 2013 roku uporczywie nie wpłacała w terminach ustawowych na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) przy ul. (...) w W. podatku od towarów i usług za okres od stycznia 2010 roku do sierpnia 2013 roku w łącznej kwocie 38.814 zł.

Z uwagi na to, iż nie można ustalić miejsca pobytu B. T. w kraju, gdyż nie przebywa on pod adresem siedziby „(...)” z siedzibą w W. przy ul. (...) lok. 1 oraz pod adresem zamieszkania w W. przy ul. (...), postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013r. finansowy organ dochodzenia – Trzeci Urząd Skarbowy (...) w W. zastosował wobec B. T. tryb postępowania w stosunku do nieobecnych ze względu na zaistnienie przesłanek określonych w art. 173 § 1 kks w zw. z art. 175 § kks.

Do dnia 15 maja 2014 roku „(...)” z siedzibą w W. nie spłaciła zaległości wynikających z opóźnienia w płatnościach podatku od towarów i usług w żadnej części.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- 1) list zaległości (k. 2-2v, 4, 5, 73-74, 152-153);
- 2) kart karnych (k. 12, 71);
- 3) odpisów z Krajowego Rejestru Sądowego (k. 13-14, 126-128);
- 4) wezwań (k. 15-21, 28);
- 5) deklaracji (k. 75-120);
- 6) zgłoszeń identyfikacyjnych (k. 121-124);
- 7) zaświadczeń (k. 125, 135);
- 8) potwierdzenia przelewu (k. 129);
- 9) umowy rachunku bankowego (k. 130);
- 10) umowy najmu (k. 131);
- 11) postanowienia (k. 132-134);
- 12) umowy spółki (k. 136-140);
- 13) zgłoszenia rejestracyjnego (k. 141, 142-143);
- 14) potwierdzenia (k. 144-146);
- 15) decyzji (k. 147);
- 16) zeznań świadka K. W. (k. 155).

Oskarżony **B. T.** nie był przesłuchiwany w toku postępowania albowiem z uwagi na fakt, iż nie ustalono miejsca jego pobytu, na podstawie art. 173 § 1 kks i art. 175 § 1 kks zastosowano wobec niego postępowanie w stosunku do nieobecnych.

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego, wina i sprawstwo oskarżonego B. T. w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu nie budzi wątpliwości.

Badając niniejszą sprawę w pierwszej kolejności należało wskazać, iż kodeks karny skarbowy wprowadził w art. 9 § 3 szczególną regulację, określającą podstawy odpowiedzialności za sprawstwo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, która nawiązuje do znanej prawu karnemu powszechnemu regulacji zawartej w art. 308 kk. Zgodnie z powyższym unormowaniem, za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną. W przyjętej doktrynie przyjmuje się, iż termin „zajmuje się” obejmuje wszelkie zachowania się polegające na rozstrzyganiu w sprawach gospodarczych, w szczególności zaś finansowych, lub współdziałaniu w rozstrzyganiu w tych sprawach albo też wpływaniu na rozstrzygnięcia, chociażby miało to charakter jednorazowy. Pojęcie to obejmuje wszelakiego rodzaju czynności prawne i faktyczne, które są podejmowane w związku z działalnością określonego podmiotu. Zajmowanie się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, wymaga faktycznej samodzielności zachowania się osoby, która takimi sprawami się zajmuje, możliwości podejmowania przez nią decyzji (por. P. Kardas, Kodeks karny skarbowy. Komentarz., wyd. Wolters Kluwer, Warszawa 2012). Zajmowanie się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, objawiać się zatem powinno działaniami stanowczymi i decyzyjnymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 roku, sygn. III KK 213/05).

Zgodnie z dyspozycją art. 201 § 1 ksh, w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością sprawami gospodarczymi zajmuje się zarząd spółki, ponieważ to on reprezentuje ją na zewnątrz oraz prowadzi sprawy spółki. W myśl art. 204 ksh, prawo członka zarządu spółki obejmuje prawo do prowadzenia spraw spółki (czynności faktyczne) i jej reprezentowania (czynności prawne). Pojęcie reprezentacji określone w art. 204 ksh jest używane w sensie szerokim i obejmuje występowanie we wszystkich stosunkach prawnych, a zatem również tych publicznoprawnych. Należy również zważyć, iż zgodnie z § 2 niniejszego artykułu, prawa członka zarządu do reprezentowania spółki nie można ograniczyć ze skutkiem prawnym wobec osób trzecich.

W świetle powyższych rozważań uznać należy, iż to B. T., jako prezes jednoosobowego zarządu „(...)” z siedzibą w W., posiadający jednocześnie udziały w spółce, w okresach wskazanych w akcie oskarżenia był odpowiedzialny za rozliczanie się z zobowiązań podatkowych przez spółkę. Miał on możliwość podejmowania w spółce samodzielnych decyzji gospodarczych, w tym decyzji finansowych i był odpowiedzialny za prawidłowe i terminowe wpłacanie na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) przy ul. (...) w W. podatku od towarów i usług.

Poza dokumentami zebranymi w aktach sprawy, fakt nie wpłacania przez „(...)” z siedzibą w W. należnego podatku od towarów i usług, potwierdziła również świadek **K. W.**, która jest pracownikiem Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) przy ul. (...) w W.. W złożonych zeznaniach przedstawiła ona również działania podejmowane przez w/w Urząd Skarbowy w celu wyegzekwowania od podatnika, tj. „(...)” z siedzibą w W., należnego podatku.

W ocenie Sądu zeznania świadka K. W. zasługiwały na wiarę, gdyż były one logiczne, szczegółowe oraz konsekwentne. Znalazły one również potwierdzenie w dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

W sprawie niniejszej oskarżonemu zarzucono popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks. Wykroczenie uporczywego naruszania terminu wpłaty podatku, ujęte w art. 57 § 1 kks, polega na uporczywym nie wpłacaniu w terminie dowolnego podatku. Uporczywość przejawia się zaś w wielokrotnym naruszaniu obowiązku terminowej wpłaty podatku, pomimo możliwości dokonania wpłaty. W myśl art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, podatnicy oraz podmioty wymienione w art. 108 ustawy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego, z

zastrzeżeniem ust. 2-4 oraz art. 33 i 33b. Zgodnie zaś z art. 21 § 2 ustawy z dnia 29.08.1997 r. Ordynacja podatkowa, w przypadku, gdy przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia deklaracji, a zobowiązanie podatkowe powstaje przez zaistnienie zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie zobowiązania podatkowego, podatek wykazany w deklaracji jest podatkiem do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wskazane w art. 57 § 1 kks i dopuścił się tym samym popełnienia zarzuconego mu wykroczenia skarbowego. Bezsporny pozostaje bowiem fakt, iż B. T. we wskazanych w akcie oskarżenia okresach nie wpłacał terminowo na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) przy ul. (...) w W. należnego podatku od towarów i usług, pomimo obowiązku wynikającego z powołanych wyżej art. 21 § 2 ustawy Ordynacja podatkowa oraz art. 103 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług. Jednocześnie biorąc pod uwagę okres, w jakim oskarżony nie dopełnił wymaganego obowiązku, bez wątplenia stwierdzić należy, iż jego zachowanie cechowała uporczywość (przemawia za tym przede wszystkim cykliczność zachowań podatnika, co w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przemawia za zaistnieniem znamienia uporczywości, por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. I KZP 11/13, OSNKW 2014/1//3). Należy przy tym podkreślić, że nie ma tu podstawowego znaczenia kondycja finansowa spółki, to czy spółka posiadała środki finansowe na zapłatę podatków oraz powody nieopłacenia należnych podatków w ustawowych terminach. W tym miejscu warto przywołać uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., sygn. I KZP 2/03, OSNKW 2003/5-6/57, gdzie trafnie zauważono, że „nie można do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł, jak do rozliczeń cywilnoprawnych, których naruszenie stanowi przestępstwo (np. do uporczywego uchylania się od płacenia alimentów). Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki. Uwzględnić też należy, że prawo podatkowe przewiduje, na wniosek zainteresowanego, złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, odraczanie płatności i rozkładanie na raty należności podatkowych, w tym i zaległości podatkowych, gdy ważny interes podatnika za tym przemawia (art. 48 ustawy - Ordynacja podatkowa z 1997 r.). Tym samym podatnik, nie mogąc uregulować w terminie podatku, ma prawne instrumenty dla zmiany terminu jego płatności. Jeżeli uzyska on odroczenie płatności lub rozłożenie podatku na raty, to reguluje go w nowym, ustalonym przez organ podatkowy, terminie. Nie popełnia zatem wówczas wykroczenia określonego w art. 57 kks”.

Od strony podmiotowej czyn oskarżonego charakteryzuje wina umyślna. Oskarżony będąc osobą dorosłą, prowadzącą działalność gospodarczą od wielu lat, zdawał sobie sprawę z ciężących na nim obowiązków podatkowych, jak również rozumiał istotę podatku od towarów i usług, pobieranego na każdym kolejnym etapie obrotu towarami lub usługami, z którym spotkać się musiał każdy przedsiębiorca działający na terenie kraju. Tym samym nie ma wątpliwości, że chciał popełnić czyn zabroniony w rozumieniu art. 4 § 2 kks.

Od strony przedmiotowej o przyjętej kwalifikacji zadecydował fakt wielokrotnego i powtarzającego się nie wpłacania w ustawowym terminie podatku od towarów i usług, jakiego w okresie od dnia 25 lutego 2010 roku do dnia 26 września 2013 roku, czyli w okresie ponad trzyipółletnim, dopuścił się B. T. oraz fakt, iż oskarżony nie podjął żadnych prób ugodowego rozwiązania sprawy niezapłaconego podatku, w postaci np. wniosku o odroczenie płatności, co potwierdziła m. in. w złożonych zeznaniach świadek K. W..

Sąd przyjął również, iż oskarżony dopuścił się zarzuconych mu czynów działając w ramach jednego czynu, w okresie od dnia 25 lutego 2010 roku do dnia 26 września 2013 roku. W przypadku deliktów skarbowych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie, warunek zbieżności czasowej, określony w art. 6 § 2 kks, jest spełniony wówczas, gdy odstęp pomiędzy poszczególnymi zachowaniami nie przekroczy 6 miesięcy. Jednocześnie dodać należy, że dokonana przez Sąd w pkt I wyroku zmiana opisu czynu w żaden sposób nie skutkowałą wyjściem poza granice oskarżenia.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu Sąd uznał, iż jest on szkodliwy społecznie. Na taką ocenę wpływ miało działanie oskarżonego charakteryzujące się winą umyślną oraz skutkujące narażeniem na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku od towarów i usług w wysokości 38.814 zł. Oskarżony

z uwagi na to, iż zdecydował się na prowadzenie działalności gospodarczej, winien w sposób rzetelny zajmować się sprawami finansowymi spółki, zdając sobie sprawę z obowiązku płacenia podatków oraz interesować się tym, w jakich wysokościach i w jakich terminach winien takie zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego regulować.

Sąd jako okoliczność łagodzącą odpowiedzialność karną oskarżonego przyjął jego dotychczasową niekaralność sądową (k. 12, 71).

Mając na uwadze stopień zawinienia B. T., społeczną szkodliwość jego czynu oraz powołaną okoliczność łagodzącą, Sąd uznał, iż sprawiedliwą, wyważoną i uwzględniającą elementy przedmiotowe, jak też podmiotowe charakteryzujące czyn oskarżonego, a nadto cele ogólnie oraz indywidualnie – prewencyjne, jest kara 4.000 złotych grzywny. W sytuacji, gdy maksymalna sankcja za wykroczenie z art. 57 § 1 kks wynosi obecnie ponad 30.000 zł (art. 48 § 1 kks), wymierzona oskarżonemu karę trudno uznać za zbyt surową. Jednocześnie kara ta w żadnym wypadku nie mogła być niższa, gdyż nie przemawia za tym zachowanie oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego i brak starań o zapobieżenie uszczuplenia należności publicznoprawnej lub jej wyrównanie (art. 13 § 1 kks), co doskonale obrazuje lista narastających ciągle zaległości podatkowych (k. 152 – 153 akt). W ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta jest w pełni adekwatna do stopnia winy sprawcy oraz do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

W punkcie II wyroku Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o adwokaturze oraz § 2, § 14 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. D. kwotę 360 złotych powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego.

Mając na uwadze art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku zapłaty w całości opłat i kosztów postępowania.